

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν φύλλονμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν τῆσδε ὑψηλοῦς καὶ υπό του Οἰκουμένικου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἁριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικῶς :

Ἐτησίαν . . . ἑξ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τριμήνος . . . 2,50

Ἐξωτερικῶς :

Ἐτησίαν . . . ψφ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΦΗ ΤΩ. 1879.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. Λ. 10. Ἑσωτερ. Λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ ἁρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 23

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

Ἐβράδμαζε. Μετὰ τὰς δύο κυρίας ἦτο πῶρα εἰς τὴν γέφυραν. Στεγνίζομενος ἐπὶ τοῦ κινυλιδομάτου, ἔβλεπε τὴν ἄρκιον πάλιν φωταγωγημένην ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἐθνικῆς ἐορτῆς. Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν. Δέν ὠμίλουν διόλου, ἐρρέμβαζαν. Καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθοῦν, ἐκαλονοκτιόθησαν μετὰ κάποιαν συγκίνησιν.

Σιγᾶ-σιγᾶ ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καμπίναν του, θαυμάζων τὸ υπέρλαμπρον σπέρσωμα τῶν Τροπικῶν. Μυριάδες ἀστέρων, ἐξέχοντάν ἢ γλυκὺ τῶν φῶς, σπινθηροβολοῦντες ὡς ἀδάμαντες, ἐνῆ κατωθεν ἐφλοίσβιζον ἢ θάλασσα, γαληνία, κτυποῦσα ἐλαφρῶς τὰ πλευρὰ τοῦ πελωρίου σκάφους. Ἐμεινεν ἔξω πολὺ ἀργά, (*) σκέπτικος, θαυμάζων τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην φύσιν εἰς τὴν μεγαλοπρεπή της ἀνάπαυσιν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ψυχὴ του, ἐλαφροῦμένη, ἄφινε τὸ ὕλικόν της περιέλημα διὰ νὰ πετάξῃ εἰς τὸν αἰθέρα καὶ νὰ βυθισθῇ ἐκεῖ εἰς μίαν ἔκστασιν ἀπειρῶς ἡδονικῆν.

Ὁ πλοίαρχος, ἀγρυπνος ἐπίσης, δέν ἠθέλησε νὰ τὸν παραξῆ. Ἐξέστυρεν ὅτι αἱ ὥραι αὐταὶ τοῦ ρευθασμοῦ καὶ τῆς ὄνειροπολήσεως, εἶνε ἀφελίμοι διὰ τὰ ἐλλεκτὰ πλάσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Εἰς τὴν ὁμίχλην.

Τὴν αὐγὴν ἢ «Ὠβέρνην» ἐσχίωσε τὴν ἄγκυραν. Ὁ Πέτρος Ριονσαὶ δέν παρέλειψε νὰ παρασταθῇ εἰς αὐτὸν τὸν χει-

ρισμόν, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὸν διεσπείδαζε.

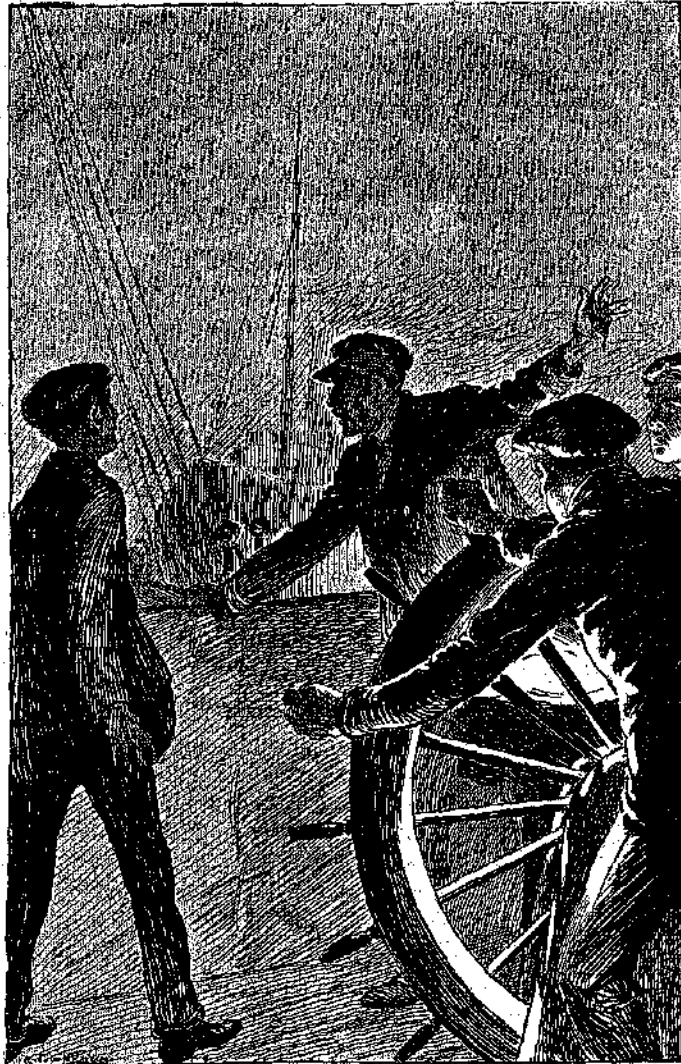
Μετ' ὀλίγον ἀπαλλαγθὲν τῶν δεσμῶν του, τὸ ὑπεροκέσκειον ἐξέκίνησε μετὰ τὴν ἀκριβίαν ἐκείνην, ἢ βποία εἶνε ἡ χάρις τῶν θαλασσιῶν τούτων κολοσσῶν. Διευθύνθη πρὸς τὸ ἀνοιχτὸν πέλαγος καὶ μετ' ὀλίγον τὸ Ριον-Ἰανέρων δέν ἦτο πλέον παρ' ἀνάμνησιν.

Τὸ βράδου, εἰς τὴν αἴθουσαν, ὠμίλησαν περὶ τῆς προσεχούσης συναυλίας. Ἐκαμαν σχέδια, συνεζήτησαν, ἐμπίρασαν ῥόλους. Ζωηρότης εὐθυμοτάτη ἐβασιλεύεν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ὁ καιρὸς διετρεχίτο καλὸς ἀλλ' ἢ ἀπρόσφορος ἤρχισε νὰ πυκνοῦται καὶ νὰ σκοτιέται. Εἰσέρχοντο εἰς τὰς ὁμίχλῶδεις χώρας τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ μόλις ἐνύκτωσεν, ἡ σειρὴν ἤρχισε νὰ ἐκπέμπῃ τὰς βραγαῖας κραυγὰς διὰ νὰ εἰδοποιῆ τὰ ἄλλα πλοῖα. Τίποτα πενηνμῶτερον ἀπὸ τὸν μικροῦτον αὐτὸν τῆς σειρῆνος. Τὴν νύκτα προκίοντων, ὑπὸ τὴν τρέμουσαν λάμψιν τῶν φανῶν, ἀνακαλεῖ τὴν ἰδέαν κάποιου κινδύνου τῶσιν μᾶλλον φεβροῦ, καθ' ὅσον κανεὶς δέν εἰσέφρει οὔτε ποῖος εἶνε, οὔτε πῶθεν ἔρχεται.

Συγᾶ ἠκούσαντο καὶ ἄλλαι σειρῆνες ἐκ μικρῶν ἀποστάσεων. Διαρκῆς κίνδυνος συγκρούσεως τοῦς ἠπέλει εἰς τὰ πολυσύγχεστα ἐκεῖνα νερὰ καὶ αἱ καρδίαι ἔτρεμαν ἀπὸ φόβον.

Τὴν ἀκλόουθον ἡμέραν ἢ ὁμίχλη ἐπυκνώθη. Ὁ πλοίαρχος δέν ἐγκατέλειπε διόλου τὴν γέφυράν του. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἀγρίως σκοτεινὴ, καὶ μολονότι ὁ κ. Δελάρξ εἶχε μείνῃ ἀγρυπνος καὶ τὴν προηγουμένην, δέν ἐσκέφθη

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 188.

*Ἐξάφνα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀνεφάνη κατὶ σκοτεινότηρον...» (Σελ. 198, στ. α'.)

ούτε στιγμήν νάπουσθη πρὸς ἀνάπαυσιν.
 Ὁ Πέτρος, θυμιάζων τὸ θάρρος του, ἔμεινε διαρκῶς πλησίον του, διὰ νὰ τῷ εἶνε χρήσιμος ἢ τουλάχιστον εὐάρεστος.
 Ὁ πλοίαρχος τὸν ἐβλέπεν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἔλεγε τίποτε, δὲν τὸν προέτρεπεν, ὅπως τὴν προτεραιάν, νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἐφαίνετο εὐχαριστημένος νὰ τὸν ἔχη πλησίον του.

ὑπὸ τὴν λάμψην τῆς λυχνίας τῆς πυξίδος, ὁ νεανίας παρετήρει τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τοῦ προστάτου του, τὴν βθεθιαν πτυχὴν, ἣ ἵσπαι αὐλάκωνε τὸ εὐρὸ μέτωπόν του.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνόν. Ἡ σειρήν, ἀσθμαίνουσα, δὲν ἐσιωποῦσεν οὔτε στιγμήν.

Τρεῖς ὧραι ἐκτόπησαν. Ἐξαφνα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, ἀνεφάνη κάτι σκοτεινότερον. Τρομερὸς κρότος ἀκούεται. Ἡ «Ὁδέρην» συγλονίζεται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, τάλαντεύεται, κλίνει. Τὸ πλοῖον, μὲ τὸ ὀπίον συνεκρούσθη, κάμνει ὀπισθεν, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ θῦμα του καὶ ἐξαφανίζεται εἰς τὸ ἀδιάπεραστον σκότος, γωρὶς νὰ φρονίσῃ δικ τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ καταπιῇ ὁ Ὠκεανός...

Κανείς ποτε δὲν θὰ μάθῃ, τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ κακούργου!..

— Αἱ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν! κράζει ὁ πλοίαρχος μὲ ἰσχυρὰν φωνήν.

Καὶ ἡ φωνὴ του καταστρέφει τῶν κραυγῶν τοῦ τρόμου καὶ τῆς αγωνίας τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἀφυπνίσθησαν ἀπατόμως ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὸν κλονισμὸν καὶ ἐμάντευσαν ἀμέσως τί φοβερόν εἶχε συμβῆ...

Βυθίζονται.

Κύματα ἐξάλλων ἀνθρώπων ὀρμῶν πρὸς τὰς λέμβους. Ἐμποδίζουν τοὺς χειρισμοὺς τῶν ναυτῶν, θέλουν νὰ τὰς ἀρπάξουν διὰ τῆς βίας, ἀλλήλων θύονται, ἀλληλοκτυπῶνται, καταπατεῦν γυναῖκας καὶ παιδιά.

Ἡ πρώτη λέμβος, ὑπὸ τὸ βάρος ἐκατοντάδος ἀνθρώπων, ἠλιθίως εὐσσωρευθέντων ἐντός, καταβαίνει μὲ μεγάλην ὀρμήν, διότι αἱ ναῦται εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκρατήσουν τὰ σχοινία. Καὶ πύπτουσα εἰς τὸ νερὸν ἀποτόμως, γέρνει δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ καὶ ἐπιπέτους ἀνατρέπεται, ἐκκενοῦσα ὅλον τῆς τὸ φορτίον. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀβύθιστος, μένει μὲ τὴν τροπιδά ἐπάνω, ἐγγίζουσα τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου.

Μερικοὶ ναῦται καταρθάνουν νὰ τὴν γυρίσουν, ἐνῷ φρικώδης μάχη συνάπτεται γύρω τῆς πρὸ κατάληξιν μῖας θέσεως. Οἱ ἰσχυρότεροι ἀπώθουν καὶ ἀνατρέπουν τοὺς ἀσθενεστέρους.

Μεταξὺ δύο διαταγῶν, ὁ πλοίαρχος

ἀπατάθη πρὸς τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἀκίνητος πλησίον του, ἑτοιμὸς νὰ τὸν ὑπακούσῃ εἰς ὅλα, ἀλλὰ μὴ συλλογίζομενος καθόλου διὰ τὴν ἰδίαν του σωτηρίαν.

— Γρήγορα, παιδί μου, τῷ εἶπε, πάρε ὁ, τι ἔχεις πολυτιμώτερον καὶ τρέξε νὰ πιάσῃς θέσι στὴ μεγάλη φαλινοθηρίδα. Αὕτη ἡ βάρκα ἔχει τὴν μεγαλύτερα πιθανότητα νάνθηξῃ ἐπὶ τὸν ὠκεανό. Εἶνε ἀβύθιστη καὶ γερή.

— Δὲν θὰ φύγω χωρὶς σῆς, πλοίαρχέ μου!

— Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐγκαταλείπει τὸ πλοῖον του, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δελάρζ. Ἐγὼ θὰ μείνω ἔδῳ. Ἀλλὰ σὺ ποῦ δὲν ἔχεις καμμιὰ ὑποχρέωσιν, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ σωθῆς.

«Κατέρχουσαι νὰ τὴν σηκώσῃ καὶ τρέξῃ μὲ τὸ φορτίον του...» (Σελ. 199, στ. 4.)

— Δὲν θὰ σῆς ἐγκαταλείψω, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας εὐσταθῶς ἢ τύχη σας θὰ εἶνε καὶ ἡ δική μου.

— Ὑπάκουσε! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δελάρζ μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμν ἐπιτήδες τραχεῖαν διὰ νὰ μὴ δεῖξῃ συγκίνησιν ὑπάκουσε! Σε διατάσσω! Ἐλα γρήγορα μαζί μου, πάρε σοὶ θέληξ καὶ σώσεξ! Ἐλα!.. Πάρε αὐτὰ τὰ καριδια τοῦ κολᾶ, βάλε τα ἐπὶ τὴν τσέπη σου... Ξεῦρεξ πῶς θὰ τὰ μεταχειρισθῆξ κατὰ τῆς πείνας. Πάρε αὐτὰ τὰ γυαλιά, αὕτη τὴν πυξίδα...

Ὁ Πέτρος δὲν ἤθελε νὰποχωρισθῇ τὸν εὐεργέτην του, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ. Ἐτρέξεν εἰς τὴν καμπίναν του, ἐπῆρε τὸ ρεβόλβερ του, τὰς σφαίρας του, τὰ χαριά του, τὰ χρήματά του, καὶ ἐξῆλθε συλλογίζομενος τὰς δύο εἴλας του, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ βοηθήσῃ.

Ὁ πανικός.

Τὸ ὑπερωκέανειον ἐβυθίζετο βραδέως ἀλλὰ ἀσφαλῶς. Τίποτε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν καταποντισμὸν του.

Ἡ το ζήτημα λεπτῶν. Φαεβῆρά σύρραξις, ἀληθινὴ μάχη εἶχε γίνῃ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον ἔβαφε τώρα τὸ αἷμα, διότι μερικοὶ μετανάστοι εἶχαν τραβήξῃ μαχαίρια.

Τέσσαρες λέμβοι, φορτωμένοι ναυαγάς, εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἤδη ἀπὸ τὴν «Ὁδέρην», ἀλλ' εἶχον βυθισθῆ ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος. Διότι μέγας ἀριθμὸς ἐπιβατῶν ἐξάλλων εἶχον ριθῆ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὰς φθᾶσων, καὶ προσπαθοῦντες νὰναρριχηθῶν ἐπ' αὐτῶν, ἐνῷ ἦσαν ἤδη ὑπερπλήρεις, δὲν εἶχον κατορθώσῃ ἄλλο παρὰ νὰ τὰς ἀνατρέψουν.

Ἡ ἀταξία ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὸ πλήρωμα δὲν ἤκουε πλέον τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχηγῶ του. Κάθε ναύτης εἰργάζετο ὅπως ἤθελεν, ἀτόμικῶς, διὰ τὴν διάσωσιν τῶν ἐπιβατῶν, μὲ τὴν ἀφροσύνην ἐκείνην ἣ ὁποία διακρίνει τοὺς θαλασσινοὺς.

Δυστυχῶς ἡ ἐπιμέλειαι τῶν μεταναστῶν, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἐματαιῶνεν ὅλας τὰς προσπάθειαι τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἤθελεν νὰ ἐξασφαλίσουν πρῶτα τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά.

Ὁ κ. Δελάρζ, φοβηθεὶς ἀπ' ὅ, τι ἔδλεπε, παρέσυρε τὸν Πέτρον εἰς τὴν πύρραν.

Ἐκεῖ αἱ ἀξιωματικοὶ εἶχον κατορθώσῃ νὰ κρατήσουν σχετικὴν τάξιν, ἐμποδίζοντες τοὺς ἐπιβάτας τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης θέσεως νὰ κατακλύσουν τὴν γέφυραν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς πρώτης θέσεως παρεῖχον τὸ θέαμα ἐνὸς πανικῶ, ὁ ὁποῖος καθίστα τὸς ἀνδρὸς ἀγρίους.

Ἡ παρουσία τοῦ πλοίαρχου ἐφείρεν ὀλίγην γαλήνην εἰς τὴν γενικήν ἐκείνην ἀναστάσιον. Διετάξῃ νὰ κατελάσουν δύο λέμβους, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιβίβασε πρῶτα τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά, κατόπιν τριάκοντα ἀνδρας εἰς καθέμιν καὶ ἀπὸ δέκα ναῦτας, διὰ νὰ τὰς διευθύνουν.

Τὰς εἶδε μὲ ἀνακούφιση νὰπομακρυνωνται χωρὶς κίνδυνον, διότι δὲν ἦσαν παραφορτωμένοι, καὶ ἠοχολήθη μὲ τὴν τρίτην λέμβον, τὴν ὁποίαν καταγίνοντο τώρα εἰ ναῦται νὰ καθελκύσουν.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΚΖ'

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ

Ἡ διάσωσις

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Πέτρος, μὲ τρομερὰν ἀνησυχίαν, ἀνεζητεῖ διὰ τοῦ βλέμματός, ὑπὸ τὸ θαμβνὸν φῶξ τῆς ὀμιγλώδους αὐγῆς, τὴν κυρίαν Ζωλλιέ καὶ τὴν θυγατέρα τῆς. Δὲν τὰς ἔδλεπε,

Ἐπράθηξε τὸν πλοίαρχον ἀπὸ τὸ μανίαι.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ζωλλιέ δὲν φαίνονται! τῷ εἶπε μὲ πνιγμένην φωνήν.

— Τρέξε νὰ τὰς εὔρηξ καὶ γύρισε μαζί των ἔδῳ!

Ὁ Πέτρος ἔσπευσε νὰ καταβῆ εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου ὀλίγοι ἐπιβάται εὐρίσκοντο ἀκόμη, γυναῖκες προπάντων, ἀλλαι λιπόθυμοι, ἐξηπλωμένοι εἰς τὸ πάτωμα ἢ εἰς τοὺς καναπέδες, ἀλλαι ἀσθενεῖς ἢ πολὺ ἀδύνατοι, κλαίουσαι, κρᾶζουσαι εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ μὴ συγκινοῦσαι κανένα.

Μὲ ὀλίγα μεγάλα βήματα, ὁ Πέτρος διασχίζει τὴν αἰθουσαν. Καὶ εἰς τὸ βᾶθος ἀνακαλύπτει τὴν Ἐλένην ἀναίσθητον πλησίον τῆς μητέρας τῆς, ἣ ὁποία ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε πέσῃ ἀπὸ κτύπημα, διότι τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο μελανόν.

Ὁ Πέτρος ἐπῆρε μίαν φιάλην καὶ τοὺς ἔβρεξε τὰ πρόσωπα. Ἐπειτα προσεπάθησε νὰ τὰς κάμῃ νὰ σηκωθῶν, νὰ συνέλθουν. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰς φερτωθῇ καὶ τὰς δύο ἢ μία ἔπρεπε ἀεὺκτως νὰ περιπατήσῃ μόνη τῆς καὶ γρήγορα μάλιστα... δὲν ὑπῆρχε καιρὸς... ὁ κίνδυνος ἦτο ἄμεσος.

Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα ὁ πλοίαρχος ἐφώνασε!

— Πέτρος! ἔλ' ἀπάνω γρήγορα!

Ἐδυσχῶς ἡ Ἐλένη ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς καὶ βλέπουσα τὸν φίλον τῆς, ἀνέλαθεν ἔξαφνα δυνάμεις.

— Ἐλάτε, τῆς εἶπε ὁ νέος, ἐγὼ θὰ σηκώσω τὴν μητέρα σας καὶ ἀκολουθήτῃ μὲ!

Ἡ κυρία Ζωλλιέ ἦτο λεπτὴ, μικροκαμωμένη. Ὁ νέος ἠμπόρεσε νὰ τὴν σηκώσῃ καὶ νὰ τρέξῃ μὲ τὸ φορτίον του. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ ἀπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθηθεῖς τῆς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα.

— Μπορῶ νὰ περιπατήσω, ἐπιθύρειξ! βασιτάτῃ μὲ μόνῳ... Ποῦ εἶνε ἡ Ἐλένη; (Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΥΨΑΛΟΣ ΚΑΙ ΔΑΧΤΥΛΟ

Δέει ὁ φύλλος ἐπὶ τὸ μεγάλο Δάχτυλό μου: — Δίχως ἄλλο — Ἐέρω τὴν σκληρὴ μου τύχη! — Κάτου ἀπ' τὸ βαρὺ σου νόχι θὰ πεθάνω! Μὴ μὲ παίρνεις Ὅμως μὲ τὸ γειτονά σου, — Ἀχ! τοὺς πόνους μου στοχάσου! — Μὴ στὰ δυὸ στενά μὲ φέρνεις Καὶ μὲ στρίβεις καὶ μὲ τρίβεις Τόσο, ποῦ ὄλονε μὲ στίβεις, Κ' ἔτοι μισοπεθαμένο Με σκοτώνεις τὸν καιμένο! — Πάσεις τὰ πηδήματα; Πάσω τὰ τριψήματα! (Κατὰ τὸν Αἰῶσαν) **ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ**

Ὁ Ἐθελοντής

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 192)

Ἐξαφνα ὅλα πάλιν τὰ ἐπαληθεύει ἡ φωνὴ τοῦ ταγματάρχου Χόρς, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ὄλογο:

— Ἐμπρός, ἔμπρός! Μὴν κάθησθε! Καὶ ὁ Γολγοθᾶς ἀρχίζει πάλιν.

Ἡ ταξιαρχία κατέβαιναν ἀκόμη ἀπ' ὀπίσω μας στὴν φάραγγα, ὅταν ἡ πρωτοπορεία—λίγοι στρατιῶται τοῦ Μηχανικοῦ, δέκα πεζοίπαιτες, τρεῖς εὐκωνοί, ἕνας Γαρθαλιδινός, ναυάγια τοῦ διασκορπισμάτος, —εἶχε πλέον φθάσει ἐπὶ χωριὸ τῆς ἐπισταθμισθεῖς, μίαν κορυφὴν τῆς Ὀρθρου.

Τὰ παιδιά τῶν χωρικῶν ζητούματα, μὲ τὰ χέρια πίσω, ἐστέκοντο κατὰ σειρὰν ἀκκουμισμένα στὴν μάνδραν καὶ ἔδλεπαν μὲ ἐντρομὸν περιέρχοντο τὸ κακὸ ποῦ ἀνέβαινε νὰ πνιγῇ τὸ χωριὸ τους.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔσθαναν οἱ στρατιῶται. Ἀνέβαιναν τὸ τελευταῖο στενὸ μὲ τὰ ἀραιὰ χωματένια σκαλοπάτια, ἐκύτταζαν τὰ σπύτια, τὰ δένδρα, τὰ χωράφια, ἔπειτα ἐπαίριαν ἕνα στραβὸ δρομάκι καὶ ἐπῆγαναν νὰ βροῦν μαχαίρι, φούρνο.

Ἐβάδιζαν χαλά.

- Θανατοῦσούλε!
- Ρε! δῶ εἶσαι; Πούνε οἱ ἄλλοι;
- Ἐέρω κι' ἐγὼ; Τώρα ἦρθα.
- Νὰ κι' ὁ Δημητρούλιας. Ἐδῶ! Ἐδῶ, ρε Δημητρούλια.
- Βοήκατε, ρε, τίποτε;
- Μπα!

Σιγά-σιγά τὰ σώματα συνεπληροῦντο καὶ διευκρινίζοντο. Ἡ διλοχία τοῦ μηχανικοῦ κατηυλίσθη εἰς ἕνα χωράφι μανδρωμένο, ὅπου τὰ κάρρα ἐξεφύρτωσαν τὰ σουβάλια μὲ τὴν γαλέτταν καὶ μὲ τὰ κεφαλοτύρια, τὰς κάσσεξ μὲ τὰ φυσίγγια, ὅσα εἶχαμεν προφθάσει νὰ πάρωμε μαζί καὶ δὲν τὰ θάψαμε μέσα στὰ προχώματα τοῦ Δομακοῦ τὴν νύκτα τῆς ἀντάρας.

Ὅταν ὁ ἕνας λόχος ἐφάνῃ ὅτι εἶχε φθάσει ὄλος, ἀρχίζει πλέον νὰ βραδυάζῃ. Τότε ὁ λοχαγὸς Παπαζογλοῦξ διετάξῃ τὸν σαλπικτικὴν νὰ σημάνη, προσκλητήριον. Οἱ ἄνδρες, εἰ ξαπλωμένοι ἐπὶ γρασίδι, ἐσηκώθησαν μ' ἕνα βογγητό οἱ ἄλλοι, οἱ διασκορπισμένοι στὴς καλύδες ἢ μαζευμένοι ἐπὶ τῆς βροσῆς, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ στενά, ἀργά, μὲ ἀδιαφορίαν, κι' ἀμουρμούριζαν:

- Τί, δρόμο ἔχουμε πάλι;
- Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Ἄφου νύχτωσε...
- Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!... Πῶμε ρε!
- Κ' ἐγύριζαν πίσω.

Ὁ σαλπικτικὸς ἐσήμανε καὶ δεύταρον καὶ τρίτον προσκλητήριον. Ἐνας ὀμιλος στρατιωτῶν ἐξακολούθει νὰ μὲνῃ ξαπλωμένοι ἐπὶ τὸ ἄλλο χωράφι πέρα κάτω. Ὁ λοχαγὸς ἐπῆγε κοντά. — Ἐσεῖξ τί καθύσαστε αὐτοῦ; Δὲν

ἀκούσατε λοιπὸν τὸ προσκλητήριον; Κανείς δὲν ἀκήνησεν, ἀλλ' ἐσηκώθησαν μὲ ἀπόθειαν καὶ ἐπληροίασαν βαρύθυμῳ στὰς ἀποσκευὰς των.

— Χωρὶς τὸν ὀπλισμό σας. Μπατε στὴ γραμμή... Ἐλα, γρήγορα!

Ὅταν ἐμπήκαν ἐπὶ τὴν γραμμήν, εἰς δύο μέτωπα, χωρὶς νὰ φορέσουν τὰς ἀποσκευὰς, χωρὶς νὰ λύσουν τὰς πυρομάδας, ἢ ρουκουφοὺξ ἐπαυσαν καὶ ὅλοι ἐκύτταζον τὸν λοχαγὸν καὶ τοὺς ἀνθυπολοχαγὸς μὲ περιέργειαν.

Ὁ λοχαγὸς ἐφώνασε τότε:

— Ποίξ εἶνε ὁ Καραγιάννης;... Νὰ κάμῃ δύο βήματα ἔμπρός.

Ἀπὸ τὸ ἄκρον ἐνὸς σποίχου ἐβγήκεν ἕνας στρατιώτης καὶ ἐστάθη μὲ ἀπορίαν. Ἦτον ἕνα παιδί μαυροῖδερό καὶ αμούστακο, ἔθελοντής ἀπὸ κάποιον ὑπόδουλον νησί. Πατέ δὲν εἶχαμεν ἀκούσει τὸν ἔχον τῆς φωνῆς του. Ἦσυχον καὶ καρτερικόν, δὲν ἀγαποῦσε τὰ λόγια. Ἐκαίμενε μὲ σεβασμὸν ὅ, τι τοῦ ἔλεγαν, ἐπερίμενε τὴν σειρὰν του ἐπὶ συσσίτιον, δὲν ἐλόγγυσε ποτε ἀπὸ πείναν, δὲν ἐβλασφήμησε διὰ τὴν ἦταν, οὔτε ἐπέταξε καμμιαν τρελλὴν φωνὴν ἀνθυποτακμοῦ.

Ἐστάθη καὶ ἐκύταξε τὸν λοχαγὸν μὲ σερικὰ κλεισμένο στόμα καὶ μὲ ἀτενὴ μᾶτιν, γεμάτα προσοχῆν.

— Σὺ εἶσαι; τοῦ λέγει ἐκεῖνος.

— Αὐτός, μάλιστα! πατάγεται καὶ λέει ὁ χονδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ Οἰκονόμου, ὁ στεκόμενος πλησίον τοῦ λοχαγῶ, ἰδρωμένος, μὲ τὸ μανδηλί του πάντα ἐπὶ λαιμό, μὲ τὸ πικίλιον ἀναστικωμένο.

Τὸ μελαψὸν πρόσωπον τοῦ μικροῦ ἐθελοντοῦ ἐστῆγνωση καὶ ἐγεινε στακτι.

— Ἐλα δῶ! τοῦ λέγει ὁ λοχαγός.

Ὁ Καραγιάννης ἐπληκίσε μὲ θαρρός. Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐκύταξεν ὀλίγας στιγμάξ μὲ συμπάθειαν. Ἐπειτα ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του μίαν σειρὰν ἀπὸ πέντε διδραχμα κολλαρισμένα, τὰ ἔδωκεν ἐπιδεικτικὰ ἐπὶ τὸν ἐθελοντήν, ὅστιξ ἐμάκρυσεν ἀπὸ ἐξύθημα, καὶ δειχθῶν αὐτὸν εἰς ὄκον τὸν παρατεταγμένον λόχον, ἐφώνασεν:

— Αὐτός ὁ μικρὸς συναδελφός σας εἶνε ἦρως. Στὴν μάχην αὐτός σας ἐφωδίαξε μὲ φυσίγγια περιφερδμενος ὀρθιος, ἀπὸ προχώματος εἰς πρόχωμα, μ' ἕνα κασσάνι γεμάτο στὰ χέρια, καὶ ἐνῷ αἱ σφαῖραι ἐσφύριζαν τριγύρω του. Ἐπὶ τὸς αὐτοῦ, ὅταν ὁ κύριος ἀνθυπολοχαγός ἀπ' ἔδῳ (ἔδειξε τὸν χονδρὸν ἀνθυπολοχαγὸν) ἐστέκετο ἐκτεθειμένος εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐδίδοξ διατάγας, αὐτός ἐπῆρε τὴν κουβέρτα του καὶ τὴν ἐκράτουσεν ἀπλωμένην ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀξιωματικὸν διὰ νὰ τὸν προσυλάξῃ ἀπὸ τὰς σφαῖρας, μένων αὐτός ὁ ἴδιος ἐκτεθειμένος. Καὶ ὁ λοχαγός, στραφεὶξ πάλιν πρὸς τὸν μικρὸν ἐθελοντήν, ὁ ὁποῖος εἶχε κα-

τεβάσει ντροπαλά το κεφάλι του και έ-
παιξε κάτ' δέκα δραχμάς μέσα στα μαύρα
δάκτυλά του, τόν έχαδ'εψ στὸν ὄμιον
καὶ τοῦ εἶπε δυνατά :

— Εὐγε, Καραγιάννη, Πήγαμε στὴ
θέα σου.

Καὶ πρὸς τοὺς δύο στοίχους :

— Τοὺς ζυγούς λύσατε !

ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

(Απὸ τ' "Αδέχαστα")

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΟΡΜΟΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Διότι αὐτὸς εἶχε συλλάβῃ τὴν γλυκεῖαν
ἐπίδα, ὅτι ὁ κέρως τοῦ θαίνουμφουτα ἐν-
τός ὀλίγου τὴν πρήγκιπιασαν Μικομικίαν
καὶ ὅτι, κατὰ συνέκειαν ὁ Ἰππότης θά εἶ-
χε τότε τὴν δύναμιν, καθὼς καὶ τὴν θέλη-
σιν, νὰ κάμῃ τὸν πιστὸν ἱπποκόμον του τοῦ-
λάχιστον κόμητα· καὶ νὰ τῷ χαρίσῃ τὸ πο-
λυπόθητον ἐκεῖνο ἡσί.

— Τώρα πᾶνε ὅλα ! ἔλεγε ὀργηδῶς ὁ

πότα ἀπ' ὅσα ἠμπόρεσε νὰ εἶπῃ, δὲν ἔ-
καμε τὸν κύριον του νάλλάξῃ γνώμην.

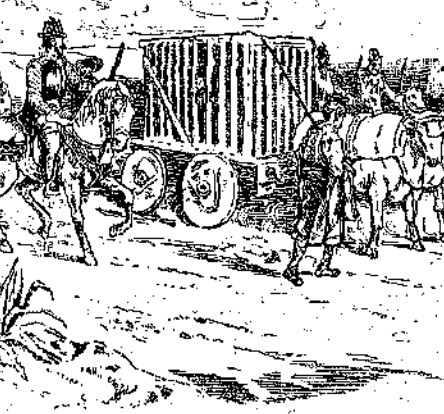
Ἐμείναν ἀκόμη μίαν ἡμέραν καὶ μίαν
νύκτα εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ὁ Καρθήγιος,
ἡ Δωροθέα καὶ οἱ ἄλλοι συνταξιδιώται
των, ἐσκόπευαν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ τα-

χύτρων εἰς τὰ ἴδια. Ἐκ τούτου ὁ κου-
ρεὺς καὶ ὁ ἐφημέριος δὲν ἤξευραν
πλέον με τί τρόπον θά κατέρθωναν νὰ
κάμουν τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ ἐπανέλθῃ
εἰς τὸ χωρίον του. Διότι ὁ ἱππότης ἐ-
ξηκολούθει νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Δωροθέα
ἦτο πρηγκίπισσα, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος
νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ ἀνευ ἀναβολῆς εἰς
τὸ νόμιμον τῆς βασιλείου. Ἐπι-
πέτελος ὁ κουρεὺς καὶ ὁ ἐφη-
μέριος ἐσοφίσθησαν νέον εὐφές
στρατήγημα, διὰ τοῦ ὁποῦ θά
ἐκαμναν τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ
πιστεύσῃ, ὅτι ἦτο μαγευμένος
καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον εἶχε φθά-
σει πρὸ ὀλίγου ἓνας ἀμαξίας, ὁ-
δηγῶν μίαν μεγάλην βωδάμα-
ξάν. Με τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν
συνεννοήθη κρυφά ὁ ἐφημέριος

καὶ κατέρωσαν ἓνα σχέδιον, διὰ τοῦ ὁ-
ποῦ ὁ Δὸν Κιχώτης θά μεταφέρετο με-
χρὶ τοῦ χωρίου του με τὸ ἄρμα τὸ συρ-
μένον ἀπὸ βώδια. Ἀλλὰ πῶς θά τὸ κα-
τέρθωναν ; Πῶς θά ἐπειθετο ὁ Δὸν Κι-

«Καὶ ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε...» (Σελ. 201, στ. α'.)

χώτης ν' ἀναβῇ εἰς τὴν βωδάμαξαν καὶ νὰ
μετῆν ἐπ' αὐτῆς μέχρι τέλους ; Διότι ἦτο
πολύ πιθανὸν ὅτι δὲν θά συγκατατίθετο
εὐκόλα νὰ τὸ κάμῃ με τὴν θέλησίν του.

Ἀφοῦ συνδισκεσθήσαν καὶ συνεννοή-
θησαν, ἰδοὺ πῶς ἐκαμαν. Με ὄσση ἔμ-
λειαν ἠμπόρεσαν νὰ εὗρουν εἰς τὸ πανδο-
χεῖον, κατεσκευάσαν ἓν εἶδος κλωβού,
ἀσκατὰ μεγάλου ὄψεος νὰ χωρῇ τὸν Δὸν
Κιχώτην ἀνέτως καὶ ἀσκατὰ στερεοῦ ὥ-
στε, ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως, ὁ ἱπ-
πότης νὰ μὴν ἠμπόρεσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ
μέσα. Ἐπειτα, πρῶτ' — πρῶτ', πῶν-

λοὶ ἀπὸ τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸ παν-
δοχεῖον, τῶν ὁποίων εἶχε ζητηθῆ ἡ συν-
δρομή, μετρηφίσθησαν ὑπὸ τὰς ἐθελίας
τοῦ ἐφημέριου καὶ ἐσκέπασαν τὰ πρό-
σωπά των διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶν. Εἰ-
σέλθον τότε σιγά-σιγά εἰς τὸ δωμάτιον
ἔπου ὁ Δὸν Κιχώτης ἐκοιμάτο ὑπὸν
βαθύν. Ὅταν ἐξέπνησεν, ἦτο ἤδη σφι-
κτοδεμένος με σχοινία, καὶ οἱ μασκαρευ-
μένοι ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους φυσικὰ
ἐξέλαβεν ὡς στοιχειά, τὸν ἀνῆρπασαν.
Ὁ δυστυχὴς εὐκόλως ἐπίστευσεν ὅτι
εἶχε νὰ κάμῃ με πονηρὰ πνεύματα, διότι
τῷ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κινήσῃ
χέρια ἢ πόδια διὰ νάμυνθῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κουρεὺς, ὁ ὁποῖος
εἶχε κρυφθῆ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ

δωματίου, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ με τὴν
πλέον πένθιμον φωνὴν τοῦ ἠμπόρουσε νὰ
κάμῃ :

— Ἰππότα τῆς Ἐλευσίνης Μορφής,
ὅς μὴ σὲ λυπήσῃ ἡ παρούσα αἰχμαλω-
σία ! Εἶνε ἀπαραίτητος διὰ
τὴν ταχέϊαν ἐκτέλεσιν τῶν
μεγάλων ἄθλων, τοὺς ὁποί-
ους οὐνετροπολεῖ ἡ γενναία
ψυχὴ σου ! Σὺ δὲ εὐγένε-
στερ καὶ πιστότερε τῶν
ἱπποκόμων, μὴ συγκινηθῆς
βλέπων τὸ ἄθος αὐτὸ τῆς
Πλανοδίου Ἰπποσύνης ἀ-
παγόμενον ὑπὸ τὰ δμμάτα
σου ! Ἀκολούθησε τὸν ἄν-
δρῆον μαγευμένον ἱππότην.
Συμφέρον σου εἶνε νὰ ὑπά-
γῃς ἐκεῖ ὅπου θά εὕρεται
καὶ οἱ δύο ἀνάπαυσιν ! Δὲν
μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ εἶπω
περισσότερα. Εἶθε νὰ εἶς
βοηθήσῃ ὁ Θεός, ἐγὼ δὲ
πηγαίνω... Ξεύρω καλά ποῦ !

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ὁ κουρεὺς
κατ' ἀρχὰς ὕψασε πολὺ τὴν φωνὴν ἔ-
πειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὴν ἄφισε νὰ

καταβῆ εἰς τόνους τῶσον χαμηλοὺς καὶ
τόσον μυστηριώδεις, ὥστε κ' ἐκεῖνοι οἱ
ὁποῖοι ἦσαν μεμνημένοι, ἀληθινῶσαν
σχεδὸν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κωμωδίας.

Τὸ λογίριον τοῦ κουρέως ἀνεκοίφισε
πολύ τὸν Δὸν Κιχώτην, ὁ ὁποῖος ἐγκα-
τελείφθη καρτερικῶς εἰς τὴν τύχην του,
οὕτως ὥστε ἠμπόρεσαν νὰ τὸν φέρουν
εἰς τὸν κλωβὸν καὶ χωρὶς καμμίαν ἀν-
τίστασιν ἐκ μέρους του, νὰ τὸν ἐξαπλώ-
σουν μέσα ὅσον ἐγένετο ἀναγκαιότερα.
Κατόπιν τὰ στοιχεῖα ἐσῆκωσαν τὸν κλω-
βὸν εἰς τοὺς ὄρους των καὶ τὸν ἐφόρ-
ωσαν εἰς τὴν βωδάμαξαν. Καὶ ἡ πομπὴ
ἐξεκίνησεν ἀμέσως κατὰ τὴν ἀκόλουθον
τάξιν :

Ἐμπρὸς τῆ ἀμαξία με τὸν ἀμαξῆν, ὁ

ὁποῖος ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν
βωδιῶν του. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μερικοὶ
ἐφιπποὶ στρατιῶται (οἱ στρατιῶται αὐτεῖ,
ἀπὸ τὸ ἀστὸνὸμικὸν σῶμα τὸ λεγόμενον
τῆς Ἀγίας Ἐρμῶνας, εἶχον περάσῃ
τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον καὶ ὁ ἐφη-
μέριος τοὺς εἶχε μισθώσῃ διὰ νὰ συνο-
δεύσουν τὴν πομπήν) κατόπιν ἤρχετο ὁ
Σάντσος ἐπὶ τοῦ Παρβαλοῦ του, σύρων
τὸν Ἀχαμάνοντα ἀπὸ τὸν χαλινὸν' καὶ
ὡς ὀπισθοφυλακὴ, ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ
κουρεὺς, ἐπάνω εἰς τὰ ἡμέρα μουλάρια
των, συνομιλοῦντες φρόδως με ἓνα
κληρικὸν τοῦ Τολέδου, συνοδευόμενον
ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς του, τὸν ὁποῖον συ-
νήνησαν κατ' ὄσον. Οὕτως ἐτάξιδευσαν
με τὸ ἄργον βῆμα τῶν βωδιῶν ὄλην

τὴν ἡμέραν. Τίποτε ἀξιοσημείωτον δὲν
συνέβη κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ἐκτός
μιάς ἐριδος μετὰ τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ
ἐνὸς γιδοβοσκῶ.

Τὸ μεσημέρι, ὅλον τὸ καράβι κου-
ραμένον εἶχε σταματήσῃ διὰ νάναπαυθῆ
καὶ νὰ φάγῃ εἰς μίαν δροσερὰν καὶ πρα-
αίνην κοιλάδα.

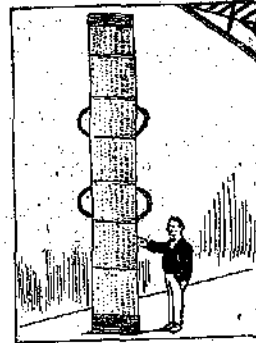
Διαρκούντος τοῦ γεύματος, ἦλθε κ'
ἓνας γιδοβοσκός, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ
ἤρχισε νὰ συνομιλῇ φιλικῶς με τὴν συν-
τροφίαν, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν ὁ Δὸν Κιχώτης, τὸν ὁποῖον εἶχαν
βγάλῃ ἀπὸ τὸν κλωβὸν διὰ νὰ φάγῃ, εἶπε
κάτι παράδοξον.

(*Ἐπιστῆ συνέχεια)

KIMON AAKIADIS

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ μεγαλύτερον καλάθι
τοῦ κόσμου

Τὸ καλὸ αὐ-
τὸ κατεσκευ-
άσθη εἰδικῶς
διὰ τὸν ἀκρο-
βατικὸν θιασον
Γκολέμ. Χρη-
σιμεῖται εἰς τὰς
παραστάσεις
διὰ μερικὰ δύ-
σκολα γυμνά-
σματα. Καὶ
εἰμφορῆτε νὰ
κρίνετε περὶ τοῦ μεγέθους του, συγκρί-
νοντες αὐτὸ πρὸς τὸν κλησίον τοῦ ἐστά-
μενον ἄνδρα.

Ἄνθη ἀπὸ ψωμί

Μία κυρία
εἰς τὸ Βέλ-
γιον κατα-
σκευάζει ἄνθη
ἀπὸ ψίχων
ψωμιῦ, τὴν
ὁποίαν χρω-
ματίζει κα-
ταλλήλως.
Τὰ ἄνθη αὐτὰ
ὀμοιάζουν τῶσον με τὰ φυσικὰ, ὥστε

εἰμφορῆ κανεὶς νάπατηθῇ, Ἐθαμά-
σθησαν πολὺ εἰς μίαν Ἐκθεσίαν. Ἡ ἄ-
πάναντι εἰκὼν εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ
ὠραίου αὐτοῦ χειροτεχνήματος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγιον

Ἐσθλή ὑπὸ τοῦ Ἀνατόρου

ΓΑ	ΜΟ	ΠΥΡ	ΣΙΣ
ΡΟΣ	ΧΑ	ΑΗ	ΔΙ
ΦΟΥ	ΝΗ	ΩΝ	ΝΩ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται ὥστε νάποτελεσθῶν πέντε ψευδῶ-
νυμα τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ μίαν λέξιν
ἑκάστον.

β') Λεξιγράφος

Ἐσθλή ὑπὸ τῆς Ἀλαίνους

Ἄν τὸ πρῶτον μου προφέρῃς,
Κακὸ βέβαια δὲν θά πῆς.
Ἄν τὸ δεύτερόν μου θέλῃς,
Γύρῃσε καὶ θά τὸ ἴδῃς.
Καὶ τὸ ὄλον φορεῖ ῥάσα...
Ὅχι γιὰ νὰ χλεφτῇ πράσα.

γ') Μεγάλη Μαγικὴ Εἰκὼν

Εἰς τὴν κάτωθι Μεγάλην Μαγικὴν
Εἰκὼνα θά εὕρεται κρυμμένα τὰ ἐξῆς :
Μίαν γραφίδα, ἓνα πέλεκυν, ἓνα πιστό-
λι, μίαν κεφαλὴν ἀνδρικέλλου, μίαν
πίπαν, ἓνα κλόουν, ἓνα ἄνθρωπον ποῦ
γελά, ἓνα κεφάλι πτηνοῦ, ἓνα ψαλλίδι.
Ποῦ εἶνε ὅλ' αὐτὰ ;

Ἀήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμφορῆ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖον
μας (38, ὁδὸς Ἐβερπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολὴν του με μίαν δεκάρα ἢ με ἓνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁ-
λων τῶν λυτῶν θά δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῦν θάποτελεσθῇ, θά ἐγγρά-
ψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικοὺς λύτας
ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 21ου φύλλου

α') Ὁ ναυαγὸς θά πηδήσῃ, διαδοχι-
κῶς τοὺς ἐξῆς βράχους : Α, 14, 10,
11, 15, 18, 16, 17, 12, 6, 5, 1, 2,
7, Β. — β') Une hirondelle ne fait
pas le printemps. — γ') Ἀθηνᾶ,
Ἄνδρος, Λεωνίδας, μελάνη.

Μεγάλη Μαγικὴ Εἰκὼν (Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί, ζήτημα γ').

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μέρα γλυκειά πρωτομαγιάς. Εημέρωσες [και πάλι, χύνεις τριγύρω μας άρσά...]

μου την ήσυχίαν και κατόπιν, άφου σάν καλή νοικοκυρούλα...

ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

Σάν άστρο κατακόκκινο, κόκκινη λάμψη χύνει το πυροφάνι του ψαρρά...

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

Είνε μία έξοχη σεληνόφωτη βραδυά από κίνεσ που μάς χαρίζει ο γλυκός αυτός μήν...

εοκέφθη όμως ότι πρέπει και να κοιμηθώ. Κ'έκλεισα πρὸς μεγάλην λύπην μου...

ΑΛΛΑ ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

- Βαρελότο, παιδί μου; - Τι είνε, μαμμά; - Πάσ νά μου χαλάσῃς αὐτὸ τὸ φράγκο;

ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

Ἡ χελιδὼν, λαμβανομένη στὸ χέρι καὶ θεωρούμενη ἐκ τοῦ πλησίον, εἶνε ἐν πτηνῶν ἀσχημῶν καὶ παραδόξων...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τότος ἐπλενε τὰ πόδια του στὸ μάνιου καὶ ἔχυνε τὸ νερὸ ἀπῆυ σάν ἀπρόσεκτος...

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΣΤΗΡΙΑ:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Παιδανός)

ΘΕΑΤΡΟΝ

Δέκα ἔργα, δράματα καὶ κωμῳδία, εἰς ΔΥΟ ΤΟΜΟΥΣ

Καὶ οἱ δύο τόμοι μαζί, δε. ἢ φρ. 8. Κάθε Τόμος χωριστά, δε. ἢ φρ. 5.

ΔΗΛΩΣΙΣ: - Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν κ' ἐπροπλήρωσαν...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 2αν Μαΐου 1912.

ΝΑ καὶ τὸ Παπῶν ποῦ ἔκαμε νά μου γράψῃ τόσον κερὸν. Γιατὶ τὸ παιδί μου ἀρχίσε τακτικὰ μαθήματα...

Καὶ ἡ Δάρα τοῦ Ὀρφῆος ἐπίσης ἔκαμε νά μου γράψῃ κερῶδες καὶ χρόνια...

Ἡ Σουλβία, τὴν ὁποῖαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα, ποῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Σὲ παρακαλῶ...

Τὶ εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ κινηματογράφος! Εἰς τὸ Πόρτ-Σαντ...

Δὲν ἀπαντῶ ποτὲ με τάρχη τῶν ψευδωνύμων, Σανθὴ Ἑλληνοπούλα...

Προίεργον πρᾶγμα ποῦ φαίνεται, Ἑλληνική Καρδιά, νά ξεφυλλίσῃς ὅλην τὴν Μυθολογίαν...

Βεβαίως, Γλυκοχάραγμα, διὰ νά ἐπιτυχῶναι κανεὶς...

Ὀνειρεμένη Πατρίδα, καὶ στίς οἱ ἄλλοι, διευθύνσεις καὶ ψευδώνυμα...

Διαβάστε αὐτὰ ποῦ ποῦ γράφει τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα...

Ὁραίος ἐπιστολῆς ποῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Γαλήνη, Ἀθανάσιος Διδάκος...

Εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον δὲν βλέπετε οὐτε Ἀθηναϊκὴν ἐπιστολήν...

Ἐργιμένοι: Τέσσαρα μνημάτα τοῦ Δάφνης Στεφάνου...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργιμένοι: Τέσσαρα μνημάτα τοῦ Δάφνης Στεφάνου...

τῆς Ἀδρας τοῦ Ὀρφῆος - «Διάφορον τοῦ Κίματος - «Μάιος» τοῦ Ἀθανάσιου Διδάκου...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐργατικὴ Μέλισσα, (Ε.Μ.) Δαμιόνιον Πνεῦμα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰσοδυναμία πρόσεως δημοσιεύεται, δὲν δὲν συνοδεύεται...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ πωλεῖται. Λάξων: ἡ Ἀγνωστὸς (0) με Ἑλληνικὴν Καρδίαν...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:

Γενναϊοφύχου Ἡσιωτῆν, (μὴν ἀνησυχῆς) ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ...

Μαστροχαλαστήν (ὅς ἔθουν λοιπόν... νὰ ἡσυχάσετε) Δαφροστροφῇ Ὀλυμπιονίκην (ἑστέλλα εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀφελῇ Σανθούλαν (αὐτὴ ποὺ ῥωτᾷ εἶνε συνδρομῆ- μου μὲ ψευδώνυμον· ἡ Κόκκινα σὲ ἀνταπαύε- ται) Ἀθηνῶν Ε. Δαδ. (χαίρω διὰ τὴν ἀπό- φασίν σου) Πιγγῆν Ἀγάτης (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ Ξεσπαθώματος, τὸ ὅποτον θὰ ἔχη ἀτελείωτον συνέχισιν) Ἀφροδίτην τῶν Μοθίκων (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἢ πρότασίν σου δεκτῇ) Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Τριλλοπαίδο τῆς Κερκίρας, Γιγνὸ Χαμόγειο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2αν Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰουνίου).

223. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον ἀντιλέγει, Τὸ δευτέρου κρατεῖ. Τὸ τρίτον μου κόβει Σχεδὸν τὸ κάθε τι.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου

224. Στοιχειώδης

Ἐλάττωκα μὲγανον Διὰ νὰ σχηματίσῃς, Ὅρατον δένδρον φθαίνει Νὰ τ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Βίβρας τοῦ Κανάρη

225. Στοιχειώδης

Ἄπ* τὰ οὐράνια ἔρχομαι Μ' ἐν χάσῃ ἐνὰ μου γράμμα, Γλῆφὸν Κράτους κἀποικίους Θὰ γράψω ἐν γράμματι.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

226. Μεταγραμματισμὸς

Ἄπο ἄλβον ἀεριδὸν Βγάλε Δέλτα, βγάλε Θῆτα, Καὶ ἔρχατος ἐστὶ λειπτόν Βασίλευς θὰ γένη, λῦτα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

227. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὅσταν ἐστὶν ἐξ ὅσων θάπαν- τήσης, Τὸ δευτέρου ἐστὶ σὲμὰ σαθὰ εὐρη, ἀν ζη- τήσης, Πόλις μικρὰ τὸ τρίτον μου εἰς τὴν Μακεδο- νίαν, Τὸ τέταρτον στίχον πλαγητῶν ὑπάρχει τὴν χο- ρεϊαν.

Τὸ πέμπτον διαδόχον κοκκοῦρον φανερῶναι, Κ' ἄντονομία κτητική, τὸν Ρόμβον βελτιῶναι.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἡρώδης τῆς Ἡκέρου

228. Γωνία.

+ * * * * * = Μοδσα.
* * * * * = Χώρα τ. Τουσκίας
* * * * * = Νῆσος τ. Ἀσίας
* * * * * = Ἀρετῇ.
* * * * * = Φυτὸν.
* * * * * = Χώρα τ. Εὐρώπης
* * * * * = Νῆσος Ἑσπερίας.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν περιφρῶν ὄρου, τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κουερζόπουλο

229. Ἐπιγραφή

H E N T
M O D A
O M H E
K I O N

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Κασσιανῆς

230. Μασσοτιχίς.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητουμένων λέ- ξεων σχηματίζουν λέμνην τῆς Ἀσίας:

1, Ἑλληνικὸν Πέλαγος· 2, Χώρα τῆς Ἀ- σίας· 3, Νηρηίς καὶ φυτὸν· 4, Ἀρχαίος Ἀ- Ὀλητής· 5, Ἀρχ. Βασιλεὺς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ραμιλιώτικόν

231. Ἑλλειπτοσύμφωνον

ια ι ω - ω

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φούλι

232. Γεῖφος.

Ω	σάλ	σάλ	ἀνθρ*	οἰκοί	οἶνοι	οἰκοί
	σάλ	σάλ		οἰκοί	:	οἰκοί
	σάλ	σάλ		οἰκοί	:	οἰκοί

γρᾶν γρᾶν γρᾶν οἰκά

γρᾶν σεν γρᾶν

γρᾶν γρᾶν

Ἐστάλη ὁ ὅ του, Ροδοπόου Ἑλληνόπαδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17

162. Ἦπειρος (ἦ, Πύρρος.)—163. Ἦπειρος.—164. Θραξ-θραξ.

165. 166.

Ο	Υ	Ρ	Α	Λ	ΙΑ	Π
Α	Σ	Ε	Ι	Σ	Ε	Ι
Π	Ρ	Ι	Α	Μ	Ο	Σ
Η	Ν	Ι	Ο	Π	Ι	Θ
Ν	Α	Ν	Σ	Υ	Κ	Ο
Ο	Ο	Ν	Σ	Υ	Κ	Ο
Σ	Σ	Σ	Σ	Σ	Σ	Σ

167. Ἰον—δν=Γ+Ιταδς—ῶς=Γα (Ἄμα- λια—ἄμα=) Ἀσία=ΙΤΑΛΙΑ.—168. ΣΩ- ΚΡΑΤΗΣ (ῶρα, Κρήτη, ρήτωρ, Ἄρτα, τῶρα, ἤρας).—169. ΤΙΤΟΣ (Ταῖς, Μιλτιά- δης, Εὐτέρπη, ΠάρΟς, ΜίνωΣ.)—170. Ἡ ἀτέλειαι διατρέχει τὸν τριακοστὸν τέταρτον ἔτος.—171. Γονεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι (γ' ὡν εἰς δι- σὸ εἰς θε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γῆ λέγει μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν λέπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομῆτάς μας λέπτὰ 5 μόνον μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α τὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος 15 λέξεις, ἠμελεθὶ καὶ αἱ ἀμνηστέραι τῶν 16 πληρο- γονται ὅς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἐστὶ καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κερφαλαὶ ἢ παγὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ἀπολογίζεται ὅς εἶ λέξεις ἀπλάι.—Αἱ μὴ συνδομηθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀντι- τίου ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται.

Θερμῶς εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφισαν- τὰς με καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς ὅπως μὴ λησμονήσωσι καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου κατὰ τὴν τελευτὴν τῆς Δ' τριμηνίας ἐκλογῆν. — Ἀλέ- ξανδρος Μανροκοράτος (1Β', 105)

Ψηφίσατε πάντες τὴν ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ὑποστη- ριζομένην, ὑπὸ τοῦ ὄΘΡΙΑΜΒΟΥ...

Εὐχαριστῶ, Ἄση μου, διὰ τὴς εὐχὰς σου. Γεώργιος (1Β', 107)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια- κόκκινα μὲ χρυσαῖα γράμματα, δι' ὁ- σους θέλουσι νὰ χρυσοδέσουσι τὰ φυλ- λάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΔΑΡΥΤΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατετὴ Ὀμονοίας
Ὁδὸς Δάφου 8α
Ἦραι ἐπισκέψιων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 2ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἰδὲ τὴν ἴσον εἰς τὴν σελ. 201)

ΑΘΗΝΩΝ: Ὁδρανία Λοῖτα, Γ. Α. Λοῖτας, Φλορεντία Λοῖτα, Μαρία Λόμας, Δανάη Α. Τριανταφυλλίδου, Τριαντ. Α. Τριανταφυλλίδου, Ἀδελφάντια Α. Τριανταφυλλίδου, Ἀγγελικὴ Ι. Μπατζίου, Ἰωσήφ Κ. Ἀκτιοῦ, Μαρία Γ. Βλα- θυφίδου, Λουκία Παπαναστασίου, Εὐαγγελία Ν. Ἀποστολίδου, Παιώνιος Νίση, Μιχαὴλ Ζαχαράκης, Ἰουλία Β. Κατσηκοκταντίνου, Βασ. Ν. Μαρδο- ποιῶς, Ἀγνώστου, Μαρία—Χρηστὶνα Λουσιώτη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Ι. Μπαρμπαρόπουλος, Εὐθυμία Σ. Ζέβα, Εὐαγ. Κ. Λαγογιάνης, Μ. Θω. Α. Υψη- λάντης, Π. Γιαννουλῆς-Κουτίσι Γ. Ν. Βασιλειάδης, Ι. Χ. Ἀβδελοπούλου, Ἄν. Α. Τουλιώτης, Κατίνα Νάτου, Βερίσθη Νάτου, Ἰωάν. Ν. Ι. Καραδακ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΒΟΑΟΥ: Κωνστ. Ι. Πατάς, Α. Ε. Κουσιάνης
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰωάν. Α' Σανίδος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δομνὴ Βαρονίκη, Ἀλεξάνδρα Ι. Κοριωτοπού, Σοφία Γ. Γιαννῆτου, Ἀμαρυγίτη Γ. Δουλίλα, Ἀφρο. Γ. Κοκοκοπού, Ἀδέλφ. Σ. Κουσιανῆς, Μαίρη Φραγγῆ, Ἐλέν Ἄν. Παπα- ναστασίου, Ναυσικα Παπαναστασίου, Μαρία Παπαναστασίου, Σπ. Ἄν. Ρομποτῆς, Γαλήνη.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀναστασία Παπαγι. Ρ. Ἀ- λεξανδραίου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Σηλυβοῖδης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Ι. Κασουλῆς, Κίλας, Γ. Κωνσταντῆς.
ΝΑΥΠΑΛΟΥ: Θάνος Π. Σαβανιάνης.
ΠΑΤΡΩΝ: Γεωργίου Β. Παπανικολάου, Κ. Ι. Φαριμακίδης, Ἀλέξ. Γ. Ἀτσαλῆς.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκοτῆς, Μαργαρίτα Ἐβερτ.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασ. Ἡλ. Τσάμπος.
ΧΑΡΑΣ: Παναγ. Α. Πανόσης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Περ. Σπ. Τριανταφυλλίδης, Νί- κος Ε. Κεῖρης (20, 21) Ἑλληνοῦ Ἄνοιξι, Μανὸς Σ. Στεφανίδης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΔΑΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία καὶ Νίκος Κοζα- δίνου.
ΕΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἰωάν. Ι. Κουστάντης, Β. Θ. Οικονομίδης, Νικ. Α. Μπουνέλος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μερόλη Μέση (20, 21).
ΚΑΙΡΟΥ: Νου. Σμαδικ.
ΚΗΦΙΣΙΩΝ: Ἀθηνῶν Ε. Δάδανου,
ΜΕΝΙΔΑΣ Ἀσων- Σιδεράτος (19-20)
ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ: Ἀμερικανὸς (19), Λεωνίδα Μούσης (19).
FORT-SAID: Φίλη τῆς Διαπλάσεως.
ΣΑΜΟΥ: Ἑλλη Παπαδημητρίου.
ΣΤΕΡΝΗΜΑΧΟΥ: Ἀπ. Β. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν ἐδόντων ὀδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματι ἐ- τέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἑτῆς: **ΔΕΡΝΙΔΑΣ ΜΟΥΣΗΣ** ἐν Νέῳ Ὑόρκῃ, **ΑΔΕΛΑΪΣ Σ. ΚΟΥΤΑΓΙΑΡ** ἐν Κερκίρῃ, **ΝΙ- ΚΟΛΑΟΣ ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ** ἐν Ἀθήναις, οἱ ὅποτοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἐκαστος ἀπὸ τῆς Μαΐου.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐκινεῖν ἀπαλείας ἢ καταστροφῆς φύλ- λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη- ρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντάς μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 2Θ λέπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χρυσαῖα φυλλάδια θὰ περισσεύουσιν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ ἔχωμεν.